

A pesti állatkert zsiráfja (nyakonca.)

Pesti zoologiai kertünk egyik legszebb s legszivesebben nézett példánya kétségkívül a zsiráf (*Camelopardalis Giraffa*), melynek neve az arab *Zuraphakta* elrontásából ered. Állatkertünk ezen példányhoz ő felsége, a királyné kegyéből jutott hozzá a schönbrunni menagériából. A zsiráfnak Európában tovább-szaporodása a ritkaságok közé tartozik, ez azonban megelelt itt, s képünk szépen kifejlett borjával együtt ábrázolja. Zsiráf-borjunk azonban tavaly késő ősszel valami agybántalomban megbetegedett, a miért le kellett azt szurni. Az állatkert akkori igazgatója, Xántus János tisztelt barátunk a zsiráf-borjúból lakomát készített, melyre több természettudóst és szerkesztőt meghívott; a mi szerkesztőségünk is hivatalos volt, de nem dicsekedhetik vele, hogy a különben igen jóízűnek mondott zsiráf-borjúból evett volna.

Olvasóink ezen szép és alakjánál fogva különös állatot bizonyára bővebben is óhajtják megismerni, s azért némely adatot ide igtatunk róla. A zsiráf hazája eredetileg nem igen terjedelmes, t. i. Közép- és Dél-Afrika rónája, a Sahara déli hatá-

rától néhány foknyira ez egyenlítőn tulig. Az őskorban, úgy látszik, hogy Nubiában is elég gyakori volt.

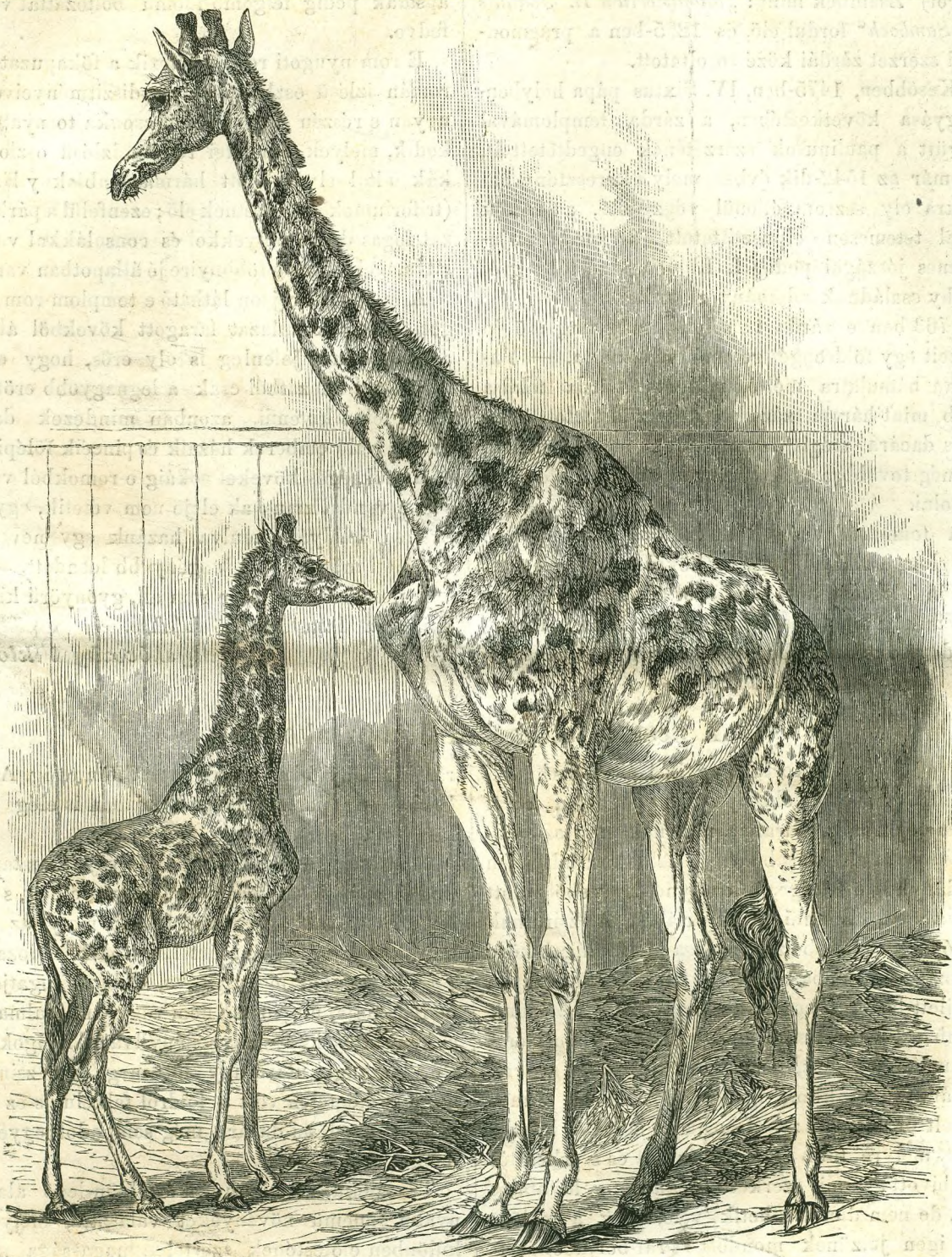
Rendesen 4—8 darabból álló nyájakban tartózkodik, melyek egymás közt békésen élnek, s csak egy ellentől, az oroszántól félnek, mely az ivóhelyeken leselkedvén, hirtelen szökik áldozatára s azt karmaival megragadva, addig fojtogatja és marcangolja, míg össze nem rogy. Fájdalma — miként állítják — soha sem nyilvánul hangokban. Gordon, angol utazó úgy lőtt meg egy zsiráfot, hogy ez képtelen volt a földről felkelni, s ez ropant szenvedései dacára még sem adott egyetlen hangot sem.

Táplálékul nem annyira a földön levő alacsonyabb fűnemű növényeket választja, melyeket különben előtestének szertelen magassága miatt csak bajjal legelhet le, mint inkább a fák leveleit. Ha fűvet akar legelni, első lábait nagyon szét kell terjesztenie s nyakát megfeszítve lenyújtania.

Legkedvesebb tartózkodási helyeiül a tisztás erdők szolgálnak, bárha nagysága- és gyorsaságánál fogva az elefántén kívül egyéb megtáma-

dástól alig kell tartania. Thibauth, francia természettudós — ki a kordofáni brit állattani társulat számára négy eleven zsiráfot szerzett — a futó zsiráf üldözését nagyon fáradságos mulatságnak

be öt lóháton, ha hegynek kell futnia. Az arabok nagyon szeretik vadászni, mert ezzel próbára teszik gyors lovaikat, s mert husát igen nagyra becsülik. Ha sarokba szorítják, rugdalózással védik.

A pesti állatkerti nyakonc, (zsiráf.)

mondja, mert ez állat az egyenetlen talajon is gyorsabban fut minden más állatnál, a mélységekbe kecskeszerű ügyességgel szökik le, a legszélesebb szakadékokat is átugorja s csak akkor érhetni

magát mind első, mind hátsó lábaival s rugás oly gyorsak, hogy ezzel sokszor az oroszlánt visszanyomja.

Az Európába hozott zsiráfok mindig szelid,

zalmas természetűek; az ismeretlen emberek jelenléte rájuk nézve nem kellemetlen, sőt nyugodtan szoktak az őket bámuló tömegre letekinteni s nyakukat előre nyújtják, mintha azt jobban szemügyre akarnák venni. A nekik nyújtott nyálánságot, leginkább cukrot, minden habozás nélkül elveszik az ember kezéből ajkukkal vagy henger-idomu, igen hosszú és mozgékony nyelvükkel. Az európai éghajlatot eltürik ugyan, de nagy gondozást, különösen tisztaságot igényelnek. Fogságukban szénát, répát s hagymát esznek s ez utóbbit legjobban szeretik. Európában ritkán szaporodnak s ezért a mienk kivételes példány. Hasas állapotuk 16 hónapig tart. Színük sötét zsemlyeszínű, sötét foltokkal; színezetükben azonban eltérések is fordulnak elő.

Hogy az ó-kor klasszikus népei ismerték a zsiráfot, a tőlük fenmaradt ábrázolatok igazolják. Egy Praenestaeben talált mozaik-mű zsiráfokat ábrázol, az egyiket szétterjesztett első lábakkal, füvet legelve; a másikat kinyújtott nyakkal, faleveleket szedve. Egyiptom ó-kori rommaradványain is találtak zsiráfokat, a hieroglifek közt.

Az első eleven zsiráfot Rómába Julius Caesár alatt hozták; később aztán már többet lehetett

A KÜLFÖLD.

látni a cirkusokban. Plinius természetrajzában a zsiráf leírása meglehetősen hü. A római birodalom bukása után megint igen sokáig nem láttak ugynevezett párductevét (miként a rómaiak nevezték), s az elsőről a középkorban emlékeztek meg a krónikák, arról t. i., melyet II. Frigyes császárnak a damaskusi fejedelem küldött. Azután a XV. század végén Medici Lorenzo kapott egyet ajándékol az egyiptomi sultántól, mely Flórencben oly általános szeretetben részesült, hogy szabadon járhatott minden utcán, hosszú nyakát bedugva az emeleti erkélyekre s ablakokba, hogy adjanak neki a hölgyek édes gyümölcsöt.

Negyedfél századig aztán ismét nem láttak Európában zsiráfot, mert a párisi állatgyűjtemény 1775-ben kapta az első példányt. 1827-ben az egyiptomi basa egyszerre négy zsiráfot küldött Európába, ajándékol Törökország, Anglia, Ausztria és Franciaország uralkodóinak. Azóta mind gyakrabban érkeztek hozzánk e szép állatok; hogy azonban mégis még az állatkertekben is a legritkább és legbecsesebbek közé ők tartoznak, árukból következtethetni, miután egy felnőtt példány ára 4—6000 forint
